

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.276/2013/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. év március hó 20. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

A fegyveresen elkövetett rablás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2013. év március hó 26. napján kelt **18.B.349/2012/31.** számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott vagyon elleni erőszakos-, valamint emberi szabadság elleni bűncselekményeit egységesen a 2012. évi C. törvény 190. § (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő emberrablás büntettének, a közbiztonság elleni bűncselekményét a 2012. évi C. törvény 325. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő lőfegyverrel visszaélés büntettének minősíti.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 5 (öt) év börtönre enyhíti, a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

A szabadságvesztés kétharmad részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A házi őrizetben töltött idő beszámításánál 4 (négy) napi házi őrizet felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

A bűnjelként bevételezett 40.000 forint lefoglalásának megszüntetését és a sértett részére történő kiadását akként változtatja meg, hogy a lefoglalás megszüntetését és a kiadást mellőzi, és ezen összegre vagyonekobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli az általa az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2013. augusztus 4. napjáig házi őrizetben töltött időt is.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2013. március 26 napján kelt 18.B.349/2012/31. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 321. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pontja szerinti rablás büntetében, a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző lőfegyverrel való visszaélés büntetében, és a Btk. 175. § (1), (3) bekezdés I. tétel g) pontja szerinti személyi szabadság megsértésének büntetében. Ezért halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, valamint 100.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartás, valamint házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, azok kiadásáról, megsemmisítéséről, illetve elkobzásáról; a 40.000,- Ft lefoglalását megszüntette és azt a sértettnek rendelte kiadni.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott védője jelentett be fellebbezést. A rendelkezésre álló iratokból nem volt megállapítható, hogy a vádlottnak fellebbezési jogosultságot tartalmazó ítéletkiadmányt kézbesített volna az elsőfokú bíróság, ugyanis a vádlott az ítélet kihirdetésekor nem volt jelen. A másodfokú nyilvános ülésen az ennek következtében eddig még meg sem nyílt fellebbezési határidőben, a perorvoslati jogára történt kioktatást követően bejelentette, hogy az elsőfokú határozat ellen jogorvoslattal él. A vádlott nem kívánta igénybe venni a nyolc napos gondolkodási időt, mely - korábbi tájékoztatás hiányában - 2014. március 20. napján, a másodfokú nyilvános ülés időpontjában nyílt meg.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.634/2012/7. számú átiratában az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak, az alkalmazott minősítést, a kiszabott büntetést törvényesnek fogadta el. Annyiban indítványozta pontosítani az ítéletet, hogy a második számú bűncselekmény megnevezését a másodfokú bíróság lőfegyverrel és lőszerral visszaélésre pontosítsa. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a vádlott cselekménye az elsőfokú ítéletben megállapítottakhoz képest eltérően, fegyveresen elkövetett emberrablás büntetének is minősülhet. A minősítés változására figyelemmel a vádlott, védője és az ügyész nem kérte a nyilvános ülés elnapolását.

A vádlott védője perbeszédében felhívta a figyelmet arra, hogy nem csupán az ezt megelőző elsőfokú eljárás során, hanem már a nyomozás idején is olyan védő járt el, aki a felfüggesztése folytán nem rendelkezett ilyen jogosítvánnyal, így a kötelező védelem törvényi előírásai a nyomozati szakban sem érvényesülhettek. A bírósági eljárásban megvalósult ezen eljárásjogi hibát az ezt megelőző ítélet hatályon kívül helyezése és a lefolytatott új elsőfokú eljárás orvosolta ugyan, azonban ez nem hatott ki a nyomozati szakra, így az ekkor elkövetett eljárásjogi szabálysértés alkalmával keletkezett bizonyíték a Be. rendelkezései szerint nem vehetők figyelembe.

Az ügy érdemére vonatkozóan a védő álláspontja szerint sem emberrablás, sem pedig rablás nem valósult meg a sértettel szemben, csupán a személyi szabadság megsértése. E körben felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlott a saját pénzét akarta megkapni, így nincs olyan polgári jogi értelemben vett idegen dolog, amire a vagyon elleni bűncselekmény elkövethető lenne. Nem vitatta a löfegyverrel visszaélést, azt azonban enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy amikor a vádlott megkezdte annak tartását, akkor az még nem volt engedélyköteles, így a vádlottnak kellett volna folyamatosan utána járnia, hogy leadásra kötelessé vált-e ez az eszköz, avagy nem. Utóbbi bűncselekmény, továbbá a személyi szabadság megsértése miatt látta megállapíthatónak a vádlott büntetőjogi felelősségét. Felhívta a figyelmet az új büntető törvény enyhébb rendelkezéseire, különös tekintettel a kedvezőbb feltételes szabadságra bocsáthatóságra, amelynek alkalmazásával az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. E kérelmét arra az esetre is fenntartotta, ha az ítéletábra az eltérő jogi minősítés szerint állapítaná meg a vádlott büntetőjogi felelősségét.

A büntetés kiszabása körében felhívta a figyelmet a vádlott magas vérnyomásos betegségére, arra hogy ezért, valamint más megbetegedése miatt folyamatos kezelésben részesül a bv. intézetben.

A vádlott felszólalásában és az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez. Tagadta, hogy emberrablást követett volna el, senkit nem tuszkolt be az autóba, oda a sértett magától ült be. Azt viszont elismerte, hogy a pisztoly tartásával „hibázott”. Kérte figyelembe venni, hogy éveken át, a mentőszolgálat dolgozójaként munkája során az emberek életéért küzdött.

Perbeszédében az ügyész egyetértett a vádlott védőjével annyiban, hogy az új Btk. rendelkezéseit kell alkalmazni a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb szabályok miatt. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást irányadónak tartva ugyanakkor a másodfokú bíróság eltérő jogi minősítést megállapító végzésével értett egyet, és a vádlott vagyon elleni bűncselekményét fegyveresen elkövetett emberrablás büntettének indítványozta minősíteni. A löfegyverrel visszaéléssel kapcsolatosan megállapítható, hogy csak a csekély mennyiséget meghaladó visszaélés a jogellenes, márpedig a tényállásban írt öt darab nem haladja meg ezt a mértéket, ezért lőszerezéssel visszaélés megállapítására irányuló indítványát nem tartotta fenn, csupán löfegyverrel visszaélés valósított meg vádlott. Az új Btk. szabályainak alkalmazása mellett egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

----- o -----

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján. Megállapította, hogy megismételt eljárásában a Fővárosi Törvényszék az eljárási szabályokat betartotta. Helyesen hivatkozott ugyanakkor arra védő, hogy a hatályon kívül helyezésre okot adó

elsőfokú bírósági eljárási szabálysértéssel tulajdonképpen megegyezett az azt megelőző nyomozás során elkövetett ugyanilyen szabálysértés, mivel a vádlott védelmét már ekkor is ellátó dr.... az ügyvédi tevékenység gyakorlása alól történő felfüggesztése 2009. július 21. napjával kezdődött meg. Márpedig meghatalmazására ezen időpontot követően, 2009. szeptember 10. napján került sor (nyomozati iratok 443. oldal). Ez azt jelenti, hogy a nyomozás során a második, majd ezt követő alkalommal fogatosított, e védő jelenlétében megtartott kihallgatásán elhangzottak bizonyítékként valóban nem vehető figyelembe, mivel a Be. 46. § a) pontja alapján a vádlott védelme kötelező volt. E tételt az Alkotmánybíróság 8/2013 (III. 1.) AB határozata mondja ki, ez esetben ugyanis tartalmilag védő közreműködése nélkül zajlik le az eljárási cselekmény, amely ezért bizonyítékként nem értékelhető.

Ez a nyomozás során megvalósult eljárási szabálysértés ugyanakkor az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével valóban nem volt orvosolható annyiban, hogy a nyomozati szakra az ismételtes nem hatott ki. A másodfokú bíróság az Alkotmánybírósági határozatban foglaltakkal egyezően megállapította, hogy az álképviselőként, szabálytalanul eljáró védő jelenlétében tett vallomás bizonyítékként nem vehető figyelembe, ugyanakkor egyéb jogkövetkezménye e szabálytalanságnak az eljárás későbbi szakában már nincs. Tekintettel arra, hogy a vádlott nem tett olyan nyilatkozatot, beismerő vallomást, amely ellene bizonyítékként felhasználható volna, a másodfokú bíróság álláspontja szerint e körülmény az ügy megítélése szempontjából nem bírt jelentőséggel. A bűncselekmény elkövetését nagyjából tagadó védekezését a vádlott a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság előtt törvényes keretek között terjeszthette elő, melynek mikénti értékelése képezte az eljárás fő kérdését. A megismételt elsőfokú eljárásban a vádlott már teljes körűen gyakorolhatta az őt illető jogokat, a nyomozati szakban megvalósult eljárási szabálysértés ezáltal is orvoslást nyert.

Egyéb eljárási szabálysértésre hivatkozás nem történt, a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítást. Ennek keretében a vallomást nemtevő a vádlott korábbi vallomásainak felolvasása sem volt indokolatlan, mert bár ezek nem voltak bizonyítékként értékelhetők, de lehetőséget biztosítottak a vádlottnak az álláspontja kifejtésére, melyet az egyes eljárási cselekményekre tett észrevételeivel gyakorolt (pl. 7. és 20. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. illetve 1. oldal). Ezt követően az elsőfokú bíróság kihallgatta mindazokat a tanúkat, akiknek előadása a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírt: a 2012. május 9. napján tartott tárgyaláson fogatosította a sértett, a 2012. augusztus 28. napján tartott tárgyaláson pedig 1. és 2. számú tanúk kihallgatását; a 2013. március 21. napján tartott tárgyaláson ismertette az összes releváns szakértői véleményt. Az előbbiekhöz képest az elsőfokú bíróság a történeti tényállást megalapozottan, a Be. 351. § (2) bekezdés a-d) pontjában írt hibáktól és hiányosságoktól mentesen állapította meg. A tényállást egyébként sem a vád sem a védelem részéről támadás nem érte. Erre is figyelemmel a másodfokú bíróság az

elsőfokú bíróság által megállapítottakat a másodfokú eljárásban is irányadónak tekintette.

A tényállást csupán a vádlott megváltozott személyi körülményeire figyelemmel kellett kiegészíteni, pontosítani. A vádlott másodfokú előadása, illetve a felmutatott okiratok alapján a következők szerint:

- A vádlottat az elsőfokú ítélet meghozatalát követően magas vérnyomás, májlaesio és adenoma supra megbetegedése miatt folyamatosan kezelik, többek között a Tököli BV kórházban.
- Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően fenntartott házi őrizete 2013. augusztus 4. napjáig tartott a vádlottnak, 2013. augusztus 5 napján őrizetbe került. A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2013. augusztus 7 napján kelt 19.Bny.1090/2013/2. illetőleg a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 21.Bnf.11.278/2013/2. számú végzésével a vádlott előzetes letartóztatását 2rb erőszakos közöszlés büntette miatt elrendelte, mely kényszerintézkedés jelenleg is tart.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapítottak további kiegészítésre, pontosításra nem szorulnak. A Fővárosi Törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget tett, amikor megfelelő részletességgel elemezte, hogy mely tényköörülményt milyen bizonyítékok alapján rögzített.

----- O -----

A helytállóan megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére a cselekményét azonban csak részben minősítette a törvénynek megfelelően. A vádlott cselekményének jogi értelmezésekor elkerülte a figyelmét, hogy nem értékelhető egymástól elszakítva a sértett személyi szabadságának megfosztása, illetve elengedésének attól a feltételtől való függővé tétele, hogy a sértett fizesse vissza a vádlott által korábban részére átadott pénzt. Az irányadó tényállás szerint a vádlott e miatt fosztotta meg a személyi szabadságától, fenyegette őt fegyvernek látszó tárggyal, s csak akkor engedte el a sértettet a lakásából, amikor a sértettet a vádlott által korábban részére átadott 40.000 forintot visszaadta neki.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az előbbi elkövetési magatartás túlmutat a rablás minősített esete, valamint a személyi szabadság megsértése ugyancsak minősített esetének halmazán. Ellenben megfeleltethető a bűncselekmény elkövetésekor hatályos Btk., az 1978. évi IV. tv. 175/A. § (1) bekezdésében meghatározott emberrablás törvényi tényállásának. E bűncselekményt az követi el, *aki mást személyi szabadságától erőszakkal, avagy az élet, vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel, illetve védekezésre, vagy akaratnyilvánításra képtelen állapotát kihasználva megfoszt, és szabadon bocsátását követelés teljesítésétől teszi függővé.* A (2) bekezdés szerint súlyosabban minősül a

cselekmény és öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, ha az emberrablást fegyveresen követik el.

Ahogy arra a BH 2006/274. számú eseti döntés rámutat, a Btk. 175. § (1) bekezdésében szabályozott személyi szabadság megsértésének büntette és a 175/A. § (1) bekezdése szerinti emberrablás büntette egymáshoz képest a specialitás viszonyában áll. Az emberrablás törvényi tényállása a személyi szabadságtól erőszakkal, vagy az élet, testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel történő megfosztáson túlmenően a sértett szabadon bocsátásának a követelés teljesítésétől történő függővé tételét is megköveteli. Jelen esetben is ez valósult meg, hiszen a megállapított tényállás szerint a vádlott a sértett szabadon engedését ahhoz a feltételhez kötötte, hogy a korábban általa átadott 40.000 forintot visszaadja.

Helytállóan hivatkozott a védő perbeszédében arra, hogy polgári jogi értelemben véve nem idegen dolgot akart a vádlott visszaszerezni, hanem a saját pénzét. Az irányadó tényállás szerint a sértett anyagi ellenszolgáltatás fejében létesített nemi kapcsolatra tekintettel kapott 40.000 forintot a vádlottól. A „kontraktus” idején hatályos Ptk., az 1959. évi IV. törvény 200. § (2) bekezdés második mondata szerint *semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jó erkölcsbe ütközik*. A vádlott és a sértett megállapodása nyilvánvalóan ilyen érvénytelen szerződésnek minősült, ezért helyesen utalt arra a védő, hogy a 40.000 forinton a sértett nem szerezhette tulajdonjogot. Tekintettel arra, hogy a rablás vagyon elleni bűncselekmény, melynek kettős elkövetési tárgyából az egyik az „idegen dolog”, ezért ennek hiányában dogmatikailag is kizárt a bűncselekmény megállapíthatósága.

Az előbbivel szemben az emberrablás büntettének nem tényállási eleme az „idegen dolog”. Ahogy arra a BH.2005. 237. számú eseti döntés rámutat, adott esetben még jogos követelés kikényszerítésekor is megvalósulhat az emberrablás, ha a személyi szabadságától erőszakkal megfosztott sértett szabadon bocsátását ennek teljesítésétől teszi függővé az elkövető.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a vádlott ugyan löfegyvernek nem minősülő, de külső jegyeiben ezt utánzó légfegyvert fogott a sértettre. Ezzel egyrészt a Btk. 138. §-a szerinti fenyegetést, másrészt a Btk. 137. § 4/a) pontjára figyelemmel a fegyveresen elkövetést valósította meg. A másodfokú bíróság az előbbi indokokra figyelemmel a vádlott cselekményét az előbbiek szerinti fegyveresen elkövetett emberrablás büntettének minősítette.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően változtak az irányadó anyagi jogi szabályok, hatályba lépett az új Btk., a 2012. évi C. törvény. Ennek 190. § (1) bekezdése szerint az emberrablást az követi el, *aki más személyi szabadságától erőszakkal, illetve az élet vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel..... megfoszt, és szabadon bocsátását követelés teljesítésétől teszi függővé*. Ugyancsak súlyosabban és a korábbi törvénnyel

egyezően öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a (2) bekezdés c) pontja szerint, *ha az emberrablást fegyveresen követik el.*

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a megállapított tényállás alapján a vádlott cselekménye az elkövetésekor, illetve elbírálásakor hatályos büntetőtörvény szerint is az emberrablás törvényi tényállását valósította meg. A Fővárosi Ítéltábla ezért a vádlott cselekményét ekként minősítette.

Mind az új mind pedig a régi Btk. 2. §-a szabályozza a bűncselekmény elbírálásának időbeli hatályát. E szerint a bűncselekményt *az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni; ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni; egyébként az új büntető törvénynek nincs visszaható ereje.*

Az 1978. évi IV. tv. 47. § (2) bekezdés első tétele alapján a vádlott büntetésének legalább négyötöd részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Ezzel szemben az új Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a feltételes szabadságra bocsátásának lehetősége a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon nyílik meg. A Kúria 4/2013. (X.14.) BK. véleménye szerint *„[h]atározott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására”.*

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az előbbi, a vádlott javára megváltozott szabályokra tekintettel az új törvény rendelkezései az enyhébbek a vádlott cselekményének elbírálásánál. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság által rablás büntettének és személyi szabadság megsértése büntettének minősített cselekményét egységesen a 2012. évi C. törvény 190. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő emberrablás büntettének értékelte. Az új büntető törvény rendelkezéseit alkalmazta a vádlott közbiztonság elleni bűncselekménye tekintetében is, melyet a 2012. évi C. törvény 325. § (1) bekezdés a) pontja szerinti löfegyverrel visszaélés büntettének minősített.

----- o -----

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helytállóan tárta fel a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket. További enyhítő körülményként értékelte azonban a másodfokú bíróság a vádlott tartós, állandó orvosi kezelést igénylő betegségét, a löfegyverrel visszaélés büntettére vonatkozó bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomását, valamint az elsőfokú ítélet óta eltelt további időmúlást.

Az elsőfokú bíróság által megállapított rablás büntetnének minősített esete öt évtől tizenöt évig terjedő, míg a személyi szabadság megsértésének súlyosabban minősülő fordulata öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntetendő, melyre figyelemmel helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a büntetést öt évtől húsz évig terjedő tételkeretben szabta ki (elsőfokú ítélet 9. oldal VI. pont 2. bekezdése). Ehhez képest egyetlen bűncselekmény, az emberrablás minősített esete valósult meg, melynek büntetési tétele a minősített rablásával megegyezően öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés. E mellett az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a bűnösségi körülmények körében a vádlott javára következett be változás.

A 2012. évi C. törvény 81. § (1) - (3) bekezdésére figyelemmel ezért a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék által kiszabott szabadságvesztést egy évvel enyhítette, melyet - a vádlott megbetegedéseire is figyelemmel - a Btk. 35. § (2) bekezdés első mondatának első fordulata alapján eggyel enyhébb fokozatban, a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pont szerinti börtönben kell végrehajtani. A vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjának alapján a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

A végrehajtási fokozat megváltozása folytán a vádlott által házi őrizetben töltött időt akként számította be, hogy négy nap házi őrizet felel meg egy napi szabadságvesztésnek a Btk. 92. § (1), (3) bekezdés a) pontjának második fordulata alapján.

Ahogy arra a másodfokú bíróság az előbbieken már utalt, a sértett nem szerzett tulajdonjogot a tőle elvett 40.000 forinton. Erre tekintettel e pénzösszeg részére történő kiadása nem indokolt. E rendelkezés mellőzése mellett a 40.000 forint vagyonelkobzását rendelte el a másodfokú bíróság a Btk. 63. § (1) bekezdés f) pontjára figyelemmel a 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének előbbi rendelkezéseit a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a határozatot az egyéb törvényes részében a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság által helyesen alkalmazott és törvényes időtartamban meghatározott közügyektől eltiltás mellékbüntetésre a Btk. 33. § (2) bekezdésének, valamint a 61 - 62. §-ainak a szabályai az irányadók.

Budapest, 2014. év március hó 20. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	. Hrabovszki Zoltán s.k.	Dr. Sebe Mária s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 18.B.349/2012/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.276/2013/14. számú ítéletében írt változtatással **2014. március 20. napján** jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált

Budapest, 2014. év március hó 20. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző